

# Кіт-детектив Альф

## Про книгу

Сірий, пухнастий і трохи нескромний. Кіт Альф — улюбленець усієї родини. Окрім краси та вихованості, він ще має надзвичайну здібність — розшукувати все, що загубилось! Не можете знайти шкарпетку? Чи, може, улюблену помаду? Кудись зникли деталі конструктора? Альф поспішає на допомогу! Та цього разу перед хвостатим детективом постає нове завдання, серйозніше за всі попередні. Чи впорається Альф? Чи вистачить йому наснаги та пильності? Читайте у новій неймовірній історії від Юліти Ран. А теплі ілюстрації до книги створила Марія Рудик.



# КІТ- ДЕТЕКТИВ АЛЬФ

Юліта Ран  
Марія Рудик





Юліта Ран

# Кіт-детектив Альф



— Альфе! Де мої окуляри?

Це — пані Ганна, бабуся. Вона носить окуляри віднедавна. Ніяк не може звикнути до них і повсякчас лишає їх абиде.

— Альфусечку, любчику,  
куди поділися ключі від автівки?

Я усюди їх шукав, допоможеш мені?

Це — пан Андрій, тато. Ключі від автівки він губить постійно. І що за звичка пхати їх у задню кишеню джинсів, звідки вони випадають?

— Альфику, зайчику, я вже дім догори дригом поставила!  
Де мої папери з роботи? Ти не бачив?

Терпіти не можу, коли мене називають зайчиком, але саму пані Марину я дуже люблю. Вона — мама моєї родини.



— Альфі!  
Назар сховав мою ляльку!

— Софійка забрала моїх супергероїв із «Лего»!

— Я не чіпала, ти сам їх кудись засунув!

— Ні, це ти! Альфі, Альфі, Альфі!

— Знайди, знайди, знайди!

Це — кошенята. Чи то дитинчата.

Одним словом, наймолодші члени родини.

Софійці сім років, Назарчику — шість.

І вони весь час щось гублять.



Але усе, що губить людина, — завжди може знайти кіт. Тобто я. Найкращий у світі КІТ-детектив на ім'я Альф. Сірий, пухнастий і прекрасний. І нескромний, так.

*Та хіба ви десь бачили скромних котів?*



Котом-детективом я зробився випадково.

Був тоді ще кошеням. Пречудово проводив час, граючись із Назарчиком і Софійкою. Яюсь улюблена помада пані Марини закотилася під ліжко. Я, звісно, поліз подивитися — що то таке кругленьке і блискуче?

Пані Марина тим часом обшукала всі кутки і впала у розпач. Бо, повторюю, помада була улюблена! А тут я вистрибнув їй під ноги і підштовхнув загублену річ. Як же вона зраділа! Схопила мене на руки і зацілувала.

— Та ти молодець, Альфе!

Справжній детектив!

Знайшов і сам приніс. Дякую, тобі, розумничку.

Я добре запам'ятав слово, яким мене назвали: «детектив». Воно мені сподобалося. А ще більше сподобалися обійми і цілунки. Я зрозумів, що людям треба допомагати. Бо вони страшенно неухажні.

— Де поділася моя смугаста шкарпетка?  
Альфе, ти не бачив?

Звісно, бачив. Випала з пральної машинки та якимось дивом опинилася під ванною. Гарзд, зараз принесу.



— Альфе, солоденький, ти не знаєш,  
куди подівся пульт від телевізора?

Авжеж, знаю. Хтось — не будемо показувати лапою, хто саме, — будував космічний корабель у своїй кімнаті. А який космічний корабель без пульта?





Спочатку люди звертались до мене жартома.  
Та швидко зрозуміли, що я і справді знаходжу  
будь-що. Це не складно, коли ти кіт,  
присягаюся. Ми можемо вглядіти те,  
чого не помічає людське око. А люди часто  
не бачать навіть того, що  
лежить у них під носом!

Інколи я приношу загублену річ.  
А інколи намагаюся показати людям,  
де вона лежить. Біжу попереду  
й озирваюся: йдуть вони за мною  
чи стовбичать посеред кімнати?  
Часом доводиться ГОЛОСНО нявчати!

На жаль, люди погано розуміють котячу мову.  
На відміну від нас, котів.

*Ми чудово знаємося на всіх мовах світу —  
від мишачої до людської.*



Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,  
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

**BOOK2GO**  
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

**КУПИТИ**